

Lekció: Ef 4,17-32; Textus: Ef 4,22-24: „Vessétek le a régi élet szerint való ömbert, aki a csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott. Újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.”

Kedves Testvéreim!

Sorozatunk harmadik állomásához érkeztünk, amikor Is Isten megújító szeretetéről formálhat Bennünket az élő Ige. Az első két állomás röviden így foglalható össze: a világ megújulásra szorul, az életünk megújulást és felfrissítést igényel, mert tönkrement. Elfáradunk és szükségünk van a megújulásra – ezt pedig egyedül Isten képes megadni. **„Én újat cselekszem”** – mondja az Úr a fogságban élő népnek és a megváltozni, megújulni képtelen embernek. Ezt a változtatást pedig nem a felszínen látjuk elindulni, hanem az ember szívében, mely az értelmünknek, a vágyainknak akaratunknak a helye, ahonnan minden érzés, indulat és gondolat származik. Melyről Ezékielnél így hallhattunk: kővé vált, ahogyan az egyiptomi fáraó szíve, amikor a népet el kellett volna engednie Isten szavára. Az engedetlenségünk következménye a kőszívűség, amiből mindenkinek, minden embernek szüksége van a változásra: hús szívet kapni. Az evangélium üzenete, az örömhír pedig ez: Isten újat kezd, Bennünk is újat kezd, a szívünk keménységét, annak halott voltát Krisztusban úgy változtatta meg, hogy saját szívét tette halottá, hogy a miénk megelevenedjen és éljen. **Ez a kereszt titka, a megújulás záloga.**

Nem csak azért hangsúlyozom, ismétlem ezeket, mert fontos, hogy lássuk azt az ívet, amit 5 héten alatt át szeretnénk érní az igehirdetésekkel, hanem azért is, mert máshogy nem tudunk megfelelő, normális módon élni. **Akinek nincs új szíve, az nem tud Istennek tetsző életet élni, nem tud Krisztus követője, tanítványa lenni.** Akinek nincs új szíve, az nem lehet keresztyén. Ugyanis a keresztyénség egyik alapvető különbsége a többi nagy világvallástól, hogy nem teljesítményalapú – még ha szívesen is tesszük azzá. Az iszlám, a zsidó vallás, de még a keleti vallások is elvárják az embertől dolgokat, cselekedeteket, amik eljuttatnak oda, hogy jobbnak lássuk, tudjuk, érezzük magunkat. **Mivel nem vagyok jó, csak egyre jobb, ez rengeteg érzést, feszültséget teremt az emberben: ezért hazudunk, hiszen jobb embernek akarunk tűnni.** Ezért lopunk, hogy gazdagabbnak tűnjön az életünk. Ezért tartunk haragot, hogy a vélt

igazságunk megtartása által is többek, jobbak legyünk másoknál. **Azonban ez nagy lelki teher! Ezt valahogyan fel kell oldani! Ha pedig nem sikerül, akkor tompítani kell** – a hazugságot, a haragot, a birtoklási vágyaink utáni kongó ürességet. Efezus városa, a világ akkori 7 csodájának egyike, a nagy Ártemisz templom városa volt. A gazdagságban és jólétben a hedonista életszemlélet általános volt – ennek példája: a csalárd és gonosz kívánság miatt megromlott kifejezése Pálnak. A csalárd és gonosz kívánság pedig nem a szexuális örömeiből, nem a féktelen mámorból és kábulatból fakad, hanem abból, hogy bármit is teszek, nem vagyok elég jó és az erre a célra adott törekvéseim következményei elviselhetetlenek. **Ma is kereshetnénk efféle példákat, amivel takargatjuk szégyenünket és lelkiismeretünk torzulásait, de ne a jelenbe, hanem a kezdetekhez menjünk vissza, oda, ahol minden elromlott a Biblia szerint.** Ádám és Éva történeténél azt olvassuk, az ember és a körülötte lévő világ jó volt, elég volt, ezért volt tökéletes és harmonikus. Ezt azonban a Kísértő szava rengette meg – nem vagy elég jó, még ha Isten azt is mondja Neked! Mivel Isten nem szeret igazán, nem is kell engedelmeskedni neki – legyél jobb! A történetet ismerjük, de mi lesz ezután? Az ember a szégyen ördögi spiráljába kerül, és nem tud mit kezdeni a meztelenségével, a saját lelkiismeretével és fügefalevelet vesz magára. Ez ugyanez a válasz, amit a hazugságra, a lopásra, a haragra mind azóta használunk, csak az eszközök lettek fejlettebbek.

Isten azonban nem akarja, hogy meztelenek legyünk, védtelenül és kiszolgáltatva magunkat a bűn következményeinek. Azért, mert szeret minket! Azért, mert neki elég fontos az életed! Ő nem akart lemondani rólad a hibáid ellenére sem! Mit csinált az Isten mielőtt kiűzi az embert az édenkertből? Bőrruhát készít az embernek és feleségének. Ebben pedig nem csak a gondoskodás jelenik meg, hanem az áldozat is. A bőrruhához valakinek meg kellett halnia. Ez pedig egy előképe az Isten szeretetére, amit válaszul adott az emberiség meztelenségére. Isten a maga dicsőségéből és fenségéből emberré lett Jézusban, hogy olyanná legyen, mint mi. Levette dicsőségét, hogy felvegye a mi nyomorúságunkat, hogy aztán mi le tudjuk venni a boldogtalanság ruháit és felölthessük a boldogság öltözetét. **Jézust levetkőztették és meggyalázták a kereszten, hogy mi végre megszabaduljunk lelki meztelenségünk szégyenétől és teljessé legyen az örömünk.**

Testvéreim! Jézus az egyetlen, aki nem nevet ki, ítél el a lelki szennyességed láttán, hanem szeretetével átöltöztet, hogy megtapasztald: jó vagyok, elég vagyok

– nem magamért, hanem Jézus miatt, Isten szeretete miatt! Ez a megújulás kezdete. **Pilinszky János Átváltozás** című versében erről tesz bizonyosságot: „*Rossz voltam, s Te azt mondtad, jó vagyok. Csúf, de Te gyönyörűnek találtál. Végig hallgattad mindig, amit mondtam. Halandóból így lettem halhatatlan.*”

Pál apostol a levetkőzés és a felöltözés analógiáját hozza ennek az átváltozásnak a következményeként. Az újjá formált szív nélküli élet olyan, mintha mi koszosak és piszkosak lennénk, a testünk izzadt és büzt árasztó és csak levonnánk a ruháinkat és vennénk fel egy új garnitúrát, anélkül, hogy megfürödnénk. Elég hamar árasztaná a tiszta ruha is: valami büzlik. Értsétek ezt most lelki módon: **a büzlő keresztyén nem tudja Krisztus jó illatát árasztani.** El kell hagynunk a régi szennyes dolgokat – mert már tiszták vagyunk. Pál apostol nem egy egyszeri ruhaledobásról ír, hanem egy folyamatos műveletről. Mint az a gyermek, akit szennyes ruhájából zokni-nadrág-póló stb. sorrendben kell megtisztítani. Ezek pedig lassan megmutatják **meztelenségünket** – amitől mindenki fél és tartózkodik, lelki értelemben. Mert megmutatja számunkra: csak ennyi vagyok. **Isten kegyelme nélkül csak ennyi az életem.** Sokan ezért ragaszkodnak szennyes ruhájukhoz, bár már tiszták, új szívük van, mégis inkább bekoszolják magukat, mint meztelenségükre, nyomorúságunkra fény derüljön. Pál ezért nem azt mondja, hogy a keresztyén ember nem hazudhat, nem lothat, nem tarthat haragot – ez a törvény üzenete lenne, nem az evangéliumé. **A törvény csak még több szégyent szül, hiszen nem tudok nem vétkezni. Hanem azt mondja: nem kell hazudnod** – felvállalhatod hibáidat és kudarcaidat, hogy még nagyobb helyet kapjon Isten ereje! **Nem kell lopnod**, mert az én gondviselésem még tisztábban felragyoghat előtted, ha Rám támaszkodsz és nem a kínálkozó lehetőségekre. **Nem kell haragot tartanod**, megbocsáthatsz, mert nem kell megvédened magad másoktól, hiszen az én védelmem alatt állsz.

Aki Krisztus által új életet kapott, az nem élhet többé ezekben a ruhadarabokban, le kell venni, de Isten szeretete által, mely felszabadít erre! Mert egyrészt a saját életemet is átszagosítja, másrészt nem tudom árasztani a rám bízott jó illatot, Krisztust mások felé. Azaz a bűnt beengedve a szívembe újra rabbá válhatok és ez megfojthatom az evangélium hirdetését. Mert mások is vágynak a megújulásra, a változásra – nem csak mi, tatai reformátusok. Viszont Isten szeretete nélkül erre senki sem képes, csak azok, akik már felöltötték az újat, a Krisztust, hogy Isten szeretete felé vonzunk másokat. **Kérjük Istent, hogy ilyen illatozó, új illatot árasztó lehessen, mely másokat is örök életre vonz.** Ámen!